

סג"מ ברק איטקיס ז"ל

רס"ן עמיחי איטקיס ז"ל

סגן טל זרחי ז"ל

סרן צור זרחי ז"ל

ביום הזיכרון, ובכל ימות השנה, אני זוכרת את בני המשפחה הפרטית שלי שנפלו במערכות ישראל: אני זוכרת את מאיר וים, שהוריו, ניצולי השואה, ירדו לקנדה, אך הוא התעקש לעלות לארץ לברו, ללמוד כאן בישיבה בירושלים ולשרת בצנחנים. מאיר נפל בקרב על החווה הסינית במלחמת יום הכיפורים. אני זוכרת את צור זרחי מנהלל, מלח הארץ, קצין בשריון כמו אביו ואחיותיו, שנהרג במלחמת לבנון השנייה והותיר את המשק והמשפחה בלי בן ממשיך. מיום שנפטרה טל, אחותו הבכורה של צור, זה לא אותו העמק, זה לא אותו הפית... אני זוכרת את ברק איטקיס משדה רבורג, קצין בחיל הים, שנפל לפני י"ג שנים. הפרתי אותו

נזכור את כולם

ביום הזיכרון, ובכל ימות השנה, אנחנו זוכרים את מי שבזכותם. את מי ששילמו בחייהם על הרצון שלנו לחיות בארץ הזאת

השכול הישראלי - נושאים בגאון את החלל שהותירו, את הכאב הגדול האין-סופי ואת הזיכרון. אנחנו זוכרים את השמות והפנים שהכרנו. מהרחוב. מהשכונה. מהעיר. מבית הספר. מהצבא. בני משפחה, חברים. אנחנו זוכרים את השמות והפנים שלמדנו להכיר רק אחרי נפילתם: מן העיתון, בספרי הזיכרון, בשרים, באתרי ההנצחה בכל רחבי הארץ.

ביום הזיכרון, ובכל ימות השנה, אנחנו זוכרים את השמות והפנים. את מי ששילמו בחייהם על הרצון שלנו לחיות בארץ הזאת. את מי ששילמו את המחיר הכבד ביותר. את מי שלא זכו: אבות ואמהות, בנים ובנות, אחים ואחיות, בעלים ונשים, נכדים ונכדות, שנפלו במלחמות, בקרבות, במבצעים, בפעולות, בפגיעים, בתאונות. הם שילמו בחייהם. ובני משפחותיהם - משפחת

עמיחי (מימין) וברק איטקיס בילדותם, בעת שליחות חינוכית של ההורים בארה"ב

צור (מימין) וטל זרחי בילדותם, בשדות נהלל

יזכור

יזכור עם ישראל את בניו ובנותיו אשר
חרפו נפשם במאבק על המדינה בדרך ואת
חיילי צבא ההגנה לישראל אשר נפלו
במלחמות ישראל.

יזכור ישראל ויתברך בזרעו ויאכל על
זיו העלומים וחמדת הגבורה וקדושת
הרצון ומסירות הנפש אשר נספו
במערכות הכבודות.

יהיו גיבורי הדרור והניצחון
הנאמנים והאמיצים חתומים בלב
ישראל לדור ודור.

רב"ט מאיר ויס ז"ל

בתמונות שעל הפסנתר בבית הוריו, שבהן הוא מחיך
חיוך מקסים עם שתי גומות חן ומשפחה מאושרת.
בכל שנה, בערב יום הזיכרון, אנחנו מתכנסים בבית
העם בשדה רבבורג ושרים לברק ולנופלים, וזוכרים.
והשנה...

השנה אזכור ואבקה את נפילתו של עמיחי, אחיו
של ברק.

רביסרן עמיחי איטקים, טייס קרב וסגן מפקד
טייסת בחיל האוויר, נפל בעת פעילות מבצעית
בחדש נובמבר האחרון והוא בן 29.

עמיחי, מהטובים והאצילים שהפכתי, בן להורים
אנשי חינוך מובילים, עמד על זכותו להתגבר לשירת
ביחידה מובחרת, על אף היותו בן למשפחה שכולה.
וההורים חתמו ביד רועדת.

ליוונו את עמיחי בקורס הטיס, התרגשנו עד
דמעות בטקס סיום הקורס, עמדנו לחגוג את נישואיו
לבחירת לבו.

בכל שנה, בערב יום הזיכרון, עמיחי היה מגיע
לבית הוריו, פושט את מדי הטייס ומתגייס לעזור
בסידור בית העם לערב שירי הזיכרון. עושה כול
בחיוך של טוב, בשקט, בנועם, בצניעות, באהבה.
משרה על פולם רוגע, ביטחון, עוצמה גדולה ורוד.
והשנה...

האם נוכל לשיר?

ביום הזיכרון ובכל ימות השנה – נזכור את פולם
ונחבק את בני המשפחות.

ציפי מזר

אירועי יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל

יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל, יום שני, ד' באייר, 9 במאי 2011:

- טקס האזכרה הממלכתי לחללי ההעפלה
יתקיים בשעה 11.00, במוזיאון ההעפלה, חיפה.
- טקס האזכרה הממלכתי לחללי פעולות
האיבה יתקיים בשעה 13.00, בפר הרצל,
ירושלים.
- טקס האזכרה הממלכתי לחללי המחנות
ולעולי הגרדום יתקיים בשעה 16.00, במוזיאון
אסירי המחנות, פלא עכו.

- את אירועי יום הזיכרון יפתח הטקס הממלכתי,
שיתקיים ברחבת הכותל המערבי בערב יום
הזיכרון, יום ראשון, ג' באייר, 8 במאי, בשעה
20.00 בערב.
- ביום הזיכרון, יום שני, בשעה 11.00 בבוקר,
תישמע צפירת דומייה. בשעה זו ייערכו טקסי
אזכרה בבתי-העלמין, במוסדות ציבור ובמחנות
צה"ל.

יד לבנים

המכתב עורר הדים רבים, ובעידודו האישי
של דוד בן-גוריון קם תוך כמה חודשים ארגון
יד לבנים. כיום מפעיל הארגון למעלה מתשעים
מרכזים וסניפים ברחבי הארץ.

בכל אחד ממרכזי יד לבנים קיים תדר הנצחה
לזכר חללי המקום. נוסף על כך, הארגון מקיים
פעילות מיוחדת לרווחה של המשפחות השכולות
ועוזר להן במגעים שלהן עם רשויות המדינה.
לצד ההנצחה, המרכזים עוסקים בפעילות
חינוכית ותרבותית ענפה (ספריות, חוגים, מופעי
תרבות, הרצאות), ורבים פוקדים אותם בכל ימות
השנה.

כמעט בכל עיר בארץ קיים "בית יד לבנים",
בית להנצחת זכרם של הבנים שנפלו במערכות
ישראל. המילה יד פירושה מצבת זיכרון, מקום
שנועד להנציח את המתים (כך גם "יד ושם").
יד לבנים הוא הארגון אשר מנציח את חללי
מערכות ישראל, ומטפל במשפחות השכולות.
הארגון קם בעקבות יוזמה (איניציאטיבה) של ד"ר
מרים שפירא מבני-ברק, אם ששכלה את בנה
במלחמת העצמאות. בדצמבר 1948 היא שלחה
מכתבים לעיתוני התקופה, וקראה לאמהות
השכולות להקים גוף שינציח את פניהן שנפלו
במלחמה.